

landó megengedni azt, hogy a német vagyonnak akár egy százalékát is az importálandó élelmiszerek fizetésére használják fel. Csak az esetben egyeznének bele Németország élelmezési tervébe, ha a szövetségesek úgy teremtik

elő a pénzt, hogy azt a német vagyont, amelyre Franciaország igényt tart, nem érintik. Amerikai és Anglia azonban nem hajlandók Németország élelmezésének egész feladatát és költségét magukra vállalni.

Munkástanácsok kongresszusa.

— A közéleti egységesítése. — A pátközi béke fölfüggesztése. — A köztársaság szocializálása. — Bizalmatlansági vita a közéleti miniszter ellen. — Nem fogadtak el bizalmatlansági indítványt. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi Munkástanácsban került fel az az eszme, hogy a meg nem szállott területek munkástanácsai Szegeden kongresszust tartsanak és úgy az ország politikai, mint gazdasági helyzetét megvitassák. A szegedi Munkástanács ezt az eszmét magáévá tette és ebből kifolyólag felhívást intézett az ország többi Munkástanácsaihoz.

A kongresszust, amelyen mintegy kétszáz munkástanácsbeli kiküldött jelent meg, vasárnap tartották meg.

A Munkástanácsok kongresszusáról, amely mindvégig impozáns befolyású volt, a Délmagyarország munkatársa a következő tudósításban számol be:

(Megkezdik a tanácskozást.)

Vasárnap délelőtt fél tízkor nyitotta meg a kongresszust *Olejnyik József*, a szegedi szociáldemokrata párt vezetőségének a tagja, aki üdvözölte a vidéki vendégeket és rámutatott arra, miért volt szükségessé a kongresszus megtartása. Ezután javasolta, hogy a tisztikarba a következőket válasszák be: elnökül Szabó Jánost (Szeged), Garas Dezsőt (Kiskunmajsa), Nagy Istvánt (Lajosmizse) és Varja Ferencet (Makó). Jegyzőül: Varga Jánost (Szeged), Lugosi Istvánt (Kecskemét) és Reichmann Zsigmondot (Mezőhegyes).

A választás megejtése után Szabó János elfoglalta az elnöki széket.

— A forradalom óta, — mondotta — ez az első komoly lépés, ami a forradalmi vívmányok megőrzése érdekében történik.

Utánna Munkácsi István (Szeged) mutatta be a szegedi munkástanács határozati javaslatát, amely az ország ellátásának egységességét célozza. A határozati javaslat, amelyet a kongresszus egész terjedelmében magáévá tett, a következő:

(Egyenlően osszák el az élelmiszereket.)

Az alföldi Munkástanácsok kongresszusára egybegyűlt Munkástanácsok kiküldöttjei megállapítják, hogy a talajviszonyokhoz alkalmazkodott egyoldalú gazdálkodás miatt az Alföld népe az éhínség iszonyú réme előtt áll, amit növel a megszállott területekről az Alföldre, de különösen a demarkációs vonal mellé menekült lakosság ellátásának kötelezettsége. A közellátás és közéleti mai formájában képtelen a mindjobban növekvő szükségletek kielégítésére, miért is az eddigi rendszer gyökeres megváltoztatásával olyan intézkedések sürgős megvalósítása vált szükségessé, melyek az eddigi abnormis és a gyakorlati élettel egyáltalán nem számoló rendszer helyébe egy új, a közéleti összes kívánságait kielégítő és hézagait pótló helyzetet teremtenek.

Ezért 1. követeli, hogy a magyar népkormány hasson oda, hogy a közszükségleti és élelmezési cikkek haladéktalanul feltárassanak és ezen cikkek a lakosság számának megfelelően egyenlően elosztassanak.

2. Követeli, hogy a városok és községek tűzifa és szén szükségletének ellátásáról — amely az élelmezési cikkekkel egyenrangú — az országos faértékesítő központ és szénközpont útján a népkormány haladéktalanul gondoskodjék.

3. Követeli, hogy a népkormány a takarmányfélékről minden lehető módon gondoskodjék, hogy ez által a tavaszi mezőgazdasági munkákra a még meglevő állatok munkabírók lehessenek, amelyből

kifolyólag a jövő termés, a tej- és húslátás a legjobban biztosítható.

4. Követeli a vidékek ellen irányuló indokolatlan retorziók azonnali beszüntetését akkor, amikor azok életszükségeik és szűkössé létfenntartásuk biztosításáról kívánnak gondoskodni, mivel maga a kormány kényszeríti mostoha eljárásával a vidékeket arra, hogy élelmezésüket, még retorziót kivívó rendelkezésekkel is biztosítsák.

Mindezen kívánságunknak fogantatására feltétlen szükségesnek tartjuk, hogy a magyar népkormány nevezzen ki Szegedre egy kerületi kormánybiztosot, aki mellé az alföldi kerületi pártszervezet több tagu bizottságot küldjön ki, amely bizottság a közéleti megvalósítás kapcsolatos összes kérdéseket intézi. Ennek a szervnek tétessék köteletségévé, hogy a kerületéhez tartozó Munkástanácsokkal állandó összeköttetést tartson fenn.

Az alföldi Munkástanácsok kongresszusa kimondja, hogy könyörtelen szigorúsággal üldözi és teszi lehetetlenné az áruzsorát és lánckereskedelmet, ennek keresztülvitele céljából az Alföldre egységes árakat állapít meg és erre ármegállapító bizottságot küld ki. A nyereszkesedéssel alapuló közvetítő kereskedelmet a lehetőség szerint kizárja olyképen, hogy maguk a Munkástanácsok vásárolnak közvetlenül a termelőktől.

Végül kimondja az alföldi Munkástanácsok kongresszusa, azon esetben, — ha a népkormány kívánságainkat nem hajlandó teljesíteni, úgy minden néven nevezendő következményekért egyedül őt tesszük felelőssé és ez esetben számolnia kell azzal is, hogy a négy és fél éves háborúban sok megpróbáltatáson keresztül ment nép türelmét veszti, mert az éhes gyomor soha nem volt jó tanácsadó.

(Bizalmatlanság a közéleti miniszterrel szemben.)

A határozati javaslat kapcsán kitért az előadó Baloghy Ernő közéleti miniszter működésére, akivel szemben a legkifejezettebb bizalmatlanságának adott kifejezést. Követelte Munkácsi, hogy Baloghy, akinek ellenforradalmi ténykedése szerinte nyilvánvaló, hagyja el a helyét és engedje azt át olyannak, aki ilyen fontos ügyekben szociális érzékkel bír.

Elsőnek Nagy István (Lajosmizse), szólalt fel a lánckereskedelem ellen. Pálffy János (Szolnok) szerint anarchiát fog a kormány teremteni, ha élelmiszer évonással bünteti a városokat. Stehli István (Szeged) kijelentette, hogy nem bizalmatlanságot kell a közéleti miniszternek szavazni, hanem el kell csapni. Reichmann Zsigmond (Mezőhegyes) az elrejtett élelmiszerkészletek felkutatását tartja fontosnak.

A vita délig tartott, amikor az elnök a kongresszus folytatását délután két órára halasztotta.

(A társadalom szocializálásának gyorsítása.)

Szabó János elnök két órákor nyitotta meg az alföldi munkástanácsok kongresszusának folytatólagos ülését, amelyen Wallisch Kálmán, a szociáldemokrata párt titkára a következő politikai vonatkozású határozati javaslatot terjesztette elő:

Tekintettel arra, hogy a forradalom vívmányai ellen nyíltan vagy burkoltan, ha be nem vallott céllal is, de látható tendenciával, mindig több és több új alakulat, párt és liga stb. keletkezik, kimondja a kon-

gresszus az alföldi Munkástanácsok együttműködésének szükségességét. Minden megbízhatatlan és nyilvánvalóan ellenforradalmi áramlattal szemben köteletségévé teszi a kongresszus a Munkástanácsoknak, hogy ezekben az ügyekben mindenhol és mindenkor a leggyorsabban és a legerélyesebben járjanak el, az erre hivatott hatóságok működését szigorúan ellenőrizzék, nehogy esetleges hivatali lassuságból vagy a közgazdaságban rejtőzködő ellenforradalmiságból, a forradalom vívmányaira vagy annak továbbfejlesztésére, vagy akár a közbékére és a lakosság nyugalma bármilyen veszélyes vagy zavart okozó állapot következzen be. A fejtét felüti ellenforradalommal szemben való eljárásra és ilyen irányú agitációk élénk tompítására és megakadályozására a következő módszerek alkalmazásának szükségességét állapítja meg és teszi köteletségévé a Munkástanácsoknak a kongresszus:

1. A budapesti Munkástanács február 24-én hozott ama határozatát, amelyben a társadalom szocializálásának gyorsítását mondja ki, magáévá teszi és oda fog hatni, hogy ezt a határozatot minél előbb végre is hajtsák.

2. Felszólítja a budapesti Munkástanácsot és az országos pártvezetőséget, hogy a pártközi békét a legrövidebb időn belül fűgessze fel.

3. Egy olyan néptörvény megalkotására hívja fel a kormányt, amely szerint azoknak minden ingó és ingatlan vagyona, akik az ország jól felfogott érdekében elrendelt munkákat bármely módon akadályozni vagy hátráltatni igyekeznek, minden kártérítés nélkül elkoboztatnák.

4. Az értekezlet felhívja a népkormányt, hogy a felosztásra kerülő földekért ne fizessen semmi megváltási díjat, sem a mostani, sem a háború előtti árat, hanem mondja ki, hogy azokat a köz érdekében kisajátítja; ezzel szemben nehogy a régi földbirtoktulajdon helyébe újabb földbirtok magántulajdon lépjen, a földszabadult nagybirtokoknak nagyobbik részét földtermelési szövetkezeteknek juttatja, miáltal a föld gazdaságosabb kihasználása és az annyira szükséges jobbtermelés szakértő gazdatisztek vezetése mellett lehetővé válik.

Minden célok elérésére kimondja a kongresszus a megyei és kerületi pártszervezetek szükségességét.

(A birtokreform körül.)

A határozati javaslat ismertetése után élénk vita fejlődött ki. Felszólalt Gesztesi József (Makó), aki a birtokreform jelenlegi keresztülviteli módja ellen beszélt. Képes Lajos (Kiskunfélegyháza) a közéleti minisztert mindenütt a szociálistákra akarja bízni, Ábrahám Mátyás (Szeged) a közéleti miniszter ellen szólalt fel. Füzesy Gábor (Püspökladány) nem bérletbe, hanem örök áron kívánja a földet. Felszólalt még Bajnok Bálint (Solit) és dr. Kállai Emil (Szeged).

Kalmár Jenő, a központi szociáldemokrata párt kiküldöttje az általános politikai helyzetet ismertette és a közéleti megvalósítás kapcsolatos kérdéseket bírálta. Utána Froniusz Oszkár miniszteri tanácsos, az országos közéleti miniszter hivatalt megbízottja reflektált az elhangzott panaszokra és rámutatott azokra a nehézségekre, amelyekkel az országos közéleti miniszter hivatalt meg kell küzdenie.

Froniusz felszólalása után Wallisch Kálmán mondott nagyhatású záróbeszédet, mire a kongresszus véget ért.

Lázadás a szerb megszállás ellen.

Kaposvár, március 3. Barkóca községben, Kaposvárról odaérkezett magyar katonák megtámadták a szerb őrséget és lefegyverezték. Az őrség néhány tagját agyonlőtték, a többi megverték és Sásdra vitték. Az őrségtől elvettek két gépfegyvert is.